

KÁNTOR ZSOLT

Ánizs

Julcsi kifestette magát, mert jött hozzá Laci, az autószerelő. A fiú rögtön megkérdezte, miután levette a kabátját, hogy meddig vetközzön. Gatyára – volt a válasz, és röhögtek. Semmi képmutatás. Ebben megegyeztek. Te! Elmázolódott a szemfestéked, kezdte Laci, letörölhetném. Le – volt a válasz. És Laci lenyalta. Innentől kezdve már csak a zene volt a zavaró, a véletlenül benyomott gregorián, egészen addig, amíg Julcsi szakállas apukája be nem toppant. Már félmeztelenek voltak, amikor fordult a zárban a kulcs. Hirtelen lefagytak, de idejében felkapkodták a farmerkabátkákat. A papa bekukkantott, részeg volt, hoztam anyádnak ánizs bombont. Szia! Kis haver. Én vagyok a Julcsi apja. Nyugi, nem verlek meg, két perced van, hogy szimpatikussá válj. Mert jelen pillanatban nem vagy az. Mit keresnek a kávészemek a citerámon, Julcsi? Te megint kiborítottad a Karavánt? Laci megjegyezte, hogy neki meg éppen hogy bejön az apuka stílusa, éppen ilyen apósra van vágyódása. Erre a neandervölgyi apuka elővett egy üveg whiskyt, és leültette a fiatalokat magával szemben. Most pedig meghallgatjátok apukátokat, hogy citerázik. És úgy lett, ahogy a papa kérte. Hallgatták. Majd elaludtak. A papa pedig arra ébredt, hogy mindezt álmodta.

Julcsi kijött a fürdőszobából, mire a papa érkezett. Másnapos pupillákkal és morgolódva. Képzeld, megálmodtam a randevúdát. Többé nem iszom. Ma elmegyek a gyülekezetbe. Megkérem a lelkészt, hogy helyezze rám a kezét, és kényszerítse száznylolcvan fokos fordulatra a gondolkodásmódomat.

Julcsi nevetett. De nem volt cinikus színezete az örömeének. Bárcsak valóban megtennéd! De ne a paptól várd, amit neked kell megtenned. A hit holt cselekedetek nélkül. Apa! Mintha nem lenne a testedben szellem, olyan a tett nélküli bizakodás. Mihelyst a gyülekezetbe érsz, menj oda a pásztorhoz, és jelezz neki előre. A prédikáció végén ne felejtse el kihívni! Jó. Mondta a megtérni kész családfő, és a vállára dobta a bőrdzsekijét, kifordult a kertés ház kovácsoltvas kapuján. A sarkon már várta a sötétség, pedig

csak dél volt. Egy áprilisi, primavera-időcikkely. Mégis, az utca végén a Sanyi bácsi állta el az apuka útját, hogy meghívja egy sörre a Pezsgóbárban. De a lélekben felvértezett forradalmár rákiáltott. Te Sanyi! Ha most el nem jössz velem az Ima Parkba, többet nem állok szóba veled. Eljöttek a felüdülés idői, az Úrnak színétől! Sanyi megdöbbsent, de a papa húzta magával egy darabig. Julcsi pedig arra ébredt, hogy mindezt álmodta. Akkor kitörölte a szeméből az éjszakának a maradék, cseppfolyós árnyait, és kísétált a fürdőszobába. A papa ott volt. Épp a szakállát igazította egy régi szabóollóval. Az ünneplő öltönye ott lógott a fürdőszobafogason.

Laci azt álmodta, hogy összeházasodtak Julcsival. Egy játszótéren volt az esküvő, hintában ülve adta őket össze a pap, akinél az apuka megtért. Akkor az Úr megjelent a játszótéren, és szólt a kis létszámú közönséghez. „Álmodom, vagy tényleg megtörténnek ezek a jó dolgok?” Akkor az apuka felállt a libikóka üléséről, és közölte Istennel, hogy ez itt a VALÓSÁG. És citerázni kezdett.